

Respect pentru oameni și cărți

Pisicile păcălite

Cuprins

- 2 Păsările, animalele pădurii și liliacul
- 4 Cățelul lingușitor
- 6 Țestoasa care voia să zboare
- 8 Cerbul și vulpea
- 10 Pisicile păcălite
- 12 De ce s-a supărat lupul pe vulpe?
- 14 Măgarul și câinele
- 16 Șoarecele de casă și șoarecele de câmp
- 18 Cocoșul înfumurat și vulpea
- 20 Lupul și ciobanul
- 22 Șarpele nerecunoscător
- 24 Leul și ciobănașul
- 26 Catârul, lupul și vulpea
- 28 Tigrul și vulpea
- 31 Capra și vulpea
- 33 Rândunica
- 34 Omul sărac și șarpele
- 36 Calul și măgarul
- 39 Omul și toporul său

Păsările, animalele pădurii și liliacul

Cândva, demult, la începutul timpurilor, când toate animalele vorbeau aceeași limbă, păsările cerului se aflau în război cu animalele pădurii. Într-o zi atacau păsările, în altă zi animalele din pădure. O dată triumfa una dintre părți, altădată cealaltă parte. Exista însă cineva care era întotdeauna în tabăra învingătorilor. Era de partea păsărilor când acestea erau în superioritate și lupta cot la cot cu animalele pădurii când ele erau în avantaj. Liliacul, căci despre el este vorba, schimba partea după bunul lui plac. Așa purta el un război, întotdeauna în tabăra victorioasă.

Dar războiul s-a încheiat până la urmă. Păsările și animalele pădurii au căzut la pace și au hotărât ca de acum încolo să încerce să se înțeleagă.

2 „Acum a sosit vremea mea”, s-a gândit liliacul. Am fost întotdeauna în tabăra învingătorilor, nu am pierdut niciodată. E timpul să mă aleagă regele tuturor viețuitoarelor. Dar nu s-a întâmplat cum crezuse. Atât animalele din pădure, cât și păsările l-au alungat.

—Ești un trădător, i-au reproșat ele. Nu aparții niciunei părți, te interesează doar binele tău. Nu ai fost fidel nimănui! Cum crezi că am putea avea acum încredere în tine?

Începând din ziua aceea, nici păsările, nici animalele pădurii nu au mai vorbit cu liliacul. De rușine, acesta s-a ascuns.

De atunci locuiește liliacul în peșteri și scorburi și se aventurează afară doar noaptea.

S-a întâmplat odată, când cățelul se plimba prin savanele îndepărtate, să se întâlnească cu vulpea. Au intrat în vorbă și cum-necum vulpea a pomenit de leu.

–Leu? s-a mirat cățelul. Dar ce fel de creatură mai este și leul, că nu am auzit niciodată de el?

–Mă mir, doar el este considerat regele animalelor. Nu s-a găsit încă niciun adversar să-l biruiască, i-a răspuns vulpea.

–Oare? s-a întrebat cățelul. Cât de înspăimântător poate să fie, dacă nici nu am auzit de existența lui? O să-ți dovedesc că și leul poate fi înfrânt. Pornesc acum să-l caut și să-l provoc la duel.

–Nu trebuie să-l cauți, a spus deodată vulpea, cu vocea tremurândă. Se află chiar în spatele tău.

4 –Ia să-l văd eu pe regele animalelor! a rostit plin de sine cățelul și s-a întors.

Dar i-a pierit cheful de confruntare în momentul în care a văzut animalul uriaș din fața sa. Și-a dat seama imediat că nu ar avea nicio șansă într-o luptă directă.

–Cine îndrăznește să-mi pronunțe numele? s-a răstit leul.

Nici vulpea, nici cățelul nu au avut curajul să scoată vreun cuvânt. Totuși, într-un sfârșit cățelul a rupt tăcerea:

–Maiestate, am venit în această țară îndepărtată deoarece am auzit de măreția ta și am vrut să-mi arăt respectul. Dar ce coamă deasă ai! Ce dinți ascuțiți și ce labe uriașe!

Și a continuat cu cuvintele lingușitoare până când leul și-a pierdut pofta de confruntare, lăsându-i pe cei doi să plece nevătămați.

Și, într-adevăr, sunt mulți aceia care caută să câștige bunăvoința altora prin lingușire.

